

(02) ZDOBYTY PRZEZ CHRYSTUSA

(Dz 9,1-31 oraz Dz 22 ,1-21 oraz 26,9-19)

1. SIEDEM FILARÓW DAMASZKU

A. Nagle

„Gdy zbliżał się już w swej podróży do Damaszku, olśniła go nagle jasność z nieba (Dz 9, 3)”

- atak z zaskoczenia często przesądza o zwycięstwie.
- Paweł był bardzo uporządkowanym, usystematyzowanym człowiekiem.
- Bóg ma w zwyczaju działać znienacka,
- „Nagle” wydarzają się najważniejsze rzeczy w historii zbawienia (powołanie Abrahama, Mojżesza, Zwiastowanie, Zesłanie Ducha Świętego: „nagle dał się słyszeć szum z nieba w dniu Pięćdziesiątnicy)
- okoliczności (terytorium pogan, bez modlitwy, postu, ofiary)
- po latach napisze: *„Bóg może swoją mocą uczynić nieskończenie więcej, niż prosimy czy rozumiemy” (W 3, 20).*

B. Intensywna światłość w środku dnia

- Sam Szaweł tak opowiada swoje doświadczenie: *„W drodze, gdy zbliżałem się do Damaszku, nagle około południa otoczyła mnie wielka jasność z nieba” (Dz 22, 6; 26, 13)*
- „około południa” nie tylko określenie pory dnia. To moment, w którym najsilniej lśniło światło prawdy (jak mu się wydawało), kiedy był bardzo pewny tego, że kroczy świetlistą drogą prawdy, pojawia się nowy rozdział, którego nigdy wcześniej nie przewidywał.
- światło przychodzi z nieba, inicjatywa należy do Boga. *„Ja nie otrzymałem Ewangelii za pośrednictwem jakiegoś człowieka, ale objawił mi ją sam Jezus Chrystus” (Ga 1, 12).*

C. Upadł na ziemię

- *„Upadłem na ziemię” (Dz 22, 7).*
- nie wiedział także co się dzieje. Szaweł już nie może utrzymać się w postawie, w której trwał do tej pory. Do zbudowania nowego Pawła konieczne jest, aby stary Szaweł rozpadł się jak domek z kart.
- Spadł z konia, puścił lejce (obraz Caravaggio), już nie trzyma cugli swojego własnego istnienia.

- Cały dialog odbył się, gdy Szaweł leżał na ziemi, aby móc dialogować z Bogiem, człowiek musi zająć swoje miejsce pośród stworzenia, z pozycji prochu ziemi mamy prawdziwą perspektywę.

D. Dialog

„A gdy upadł na ziemię, usłyszał głos, który mówił: «Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?»” (Dz 9, 4).

- głos zarazem słodki i stanowczy. Przypomina słowo proroków.
- „Kto ty jesteś, Panie?” (Dz 9, 5).*
- Szaweł nie rozpoznaje Tego, który wezwał go po imieniu. Potrzebuje całkowitej identyfikacji i prosi o dokumenty uwierzytelniające Tego, który stoi naprzeciw niego. Słowo mu odpowiada:
- „Ja jestem Jezus, którego ty prześladujesz” (Dz 9, 5).*
- Spotkanie z Jezusem Głową pociągało za sobą także spotkanie z całym ciałem: „Istnieje nierozdzielny związek między moimi uczniami a Mną samym.

E. Bezwarunkowa kapitulacja:

„Co mam czynić, Panie?” (Dz 22, 10).

- Ten, który wiedział wszystko, gorliwy faryzeusz, który chełpił się znajomością i wypełnianiem woli Bożej, teraz godzi się z tym, że nie wie nic i że powinien rozpocząć od nowa swój bieg, poczynając od zera.

F. Niewidomy

„Nic nie widział” (Dz 9, 8). „Ponieważ zaniewidziałem od blasku owego światła, przyszedłem do Damaszku prowadzony za rękę przez moich towarzyszy”. (Dz 22,11)

- Zjawisko przekraczało wąskie granice jego pojęć umysłowych. Już nie widzi z powodu blasku owego światła
- Ślepotą Szawła jest normalnym symptomem, gdy ktoś zostaje oświecony prawdą samego Boga.
- Ten, który cieszył się zaufaniem najwyższych władz religijnych, utracił busolę wskazującą jego kierunek życia.

G. Chwalebna i trudna misja

„Wstań, idź do Damaszku, tam ci powiedzą wszystko, co masz czynić” (Dz 22, 10).

- Jezus nie odkrywa przed nim całej drogi życia, a jedynie nowy kierunek jego egzystencji.

- Stwierdzenie „powiedzą tobie” jest klasycznym zwrotem znaczącym: „Bóg ci to objawi” – proces
- Pan mógłby mówić bezpośrednio, określając każdy krok jego powołania i misji, ale woli dłuższą drogę, za pośrednictwem ludzi. To uczeń Ananiasz ma uzupełnić orędzie Pana: *„Wybrałem sobie tego człowieka za narzędzie. On zanieś imię moje do pogan i królów, i do synów Izraela”* (Dz 9, 15).
- Ten uczeń z Damaszku ma za zadanie odszukać Szawła i napęlić go Duchem Świętym i wprowadzić przez chrzest w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. Dzięki Ananiaszowi spadają łuski niewiedzy i Szaweł dostrzega nowy horyzont swojego istnienia.
- Kardynał Martini stwierdza: *„Temu, który dawniej mylił się we wszystkim, powierza się wszystko”*.

2. BLOK STARTOWY

Spotkanie z Bogiem, podstawa Apostolstwa

- Biegacz potrzebuje oparcia w bloku startowym
- Damaszek jest do tego stopnia nieodwracalny, że jeśli ktoś kwestionował autorytet apostołski Szawła, on wysuwał argument, którego nikt nie był w stanie podważyć: *„Czyż i ja nie widziałem naszego Pana, Jezusa? (1 Kor 9, 1)”*.
- Bez Damaszku nie ma misji, bez niego bowiem przepowiadanie zamiast być świadectwem, staje się w propagandą albo powtarzaniem po prostu tego, co ma się w głowie, co bez ognia doświadczenia jest jedynie podawaniem ukrytych w rozumie ziemnych idei.
- Pod koniec życia, robi podsumowanie swojej historii i przypomina sobie, ciągle żywy i pełen emocji ów dzień, w którym Bóg zaskoczył go i wziął w swoje dłonie niczym miecz, którego nigdy nie wypuści. *„Ja, ongiś bluźnierca, prześladowca i oszczerca, dostąpiłem miłosierdzia i zostałem uznany za godnego zaufania, by mi powierzono posługiwanie, ponieważ działałem z nieświadomością w niewierze”* (1 Tm 1, 12).

3. SYGNAŁ STARTOWY

- Zawodnik nie rozpoczyna biegu wtedy, kiedy ma ochotę. Musi nasłuchiwać wystrzału startowego, który sygnalizuje, że bieg się rozpoczął. Powołanie i posłanie wyznaczają początek wszelkiego przedsięwzięcia apostołskiego.

A. Powołanie

- Szaweł nigdy nie podejmował decyzji ani nie wyobrażał sobie, że zostanie apostołem Jezusa Chrystusa.
- Wręcz przeciwnie. Bez uprzednich zasług, został poświęcony jeszcze w łonie matki: *„Gdy jednak spodobało się Temu, który wybrał mnie jeszcze w łonie matki mojej i powołał łaską swoją”*, (Ga 1,15).
- Był pewien, że został wybrany bez żadnych zasług do pełnienia tej misji. I to go trzymało przez całe życie (kiedy zostanie rozbitkiem, zdradzą go jego ludzie, w więzieniu albo wśród prześladowań).

B. Posłanie

„Jakże mieliby głosić, gdyby nie byli posłani?” (Rz 10, 15).

- Apostoł jest posłany. Fakt, iż jest „posłany” oznacza, że istnieje ktoś, kto posyła.
- posyłający ma bez wątpienia większy autorytet niż sam posłany,
- Jego misja pochodzi od samego Boga, bez pośrednictwa jakiegokolwiek człowieka: *„Paweł, apostoł nie z ludzkiego2 ustanowienia czy zlecenia, lecz z ustanowienia Jezusa Chrystusa i Boga Ojca, który Go wskrzesił z martwych”* (Ga 1, 1)

4. NOWY KALENDARZ

- Gdy nadeszła pełnia czasów i Szaweł ją zaakceptował, wszystko co dawne, minęło.
- Wszystkie dawne schematy wyparowały, niczym woda na rozpalonej pustyni.
- Jego religia odziedziczona po przodkach wymagała radykalnej rewizji w świetle Damaszku.
- kiedy później opowiada swoją historię i stwierdza: „trzy lata później” albo „cztery lata później” (Ga 1, 18), bierze za punkt odniesienia tamto doświadczenie.

Podsumowanie

- Jego życie składa się więc z dwóch części: „bez Chrystusa” i „w Chrystusie”.
- Nie „z Chrystusem”, ale coś o wiele głębszego „w Chrystusie”. Paweł nie tylko żyje z Jezusem, ale żyje w Nim.